

Podobenstvo Evanjelia o diakonovi Filipovi na ceste do Etiópie - dnešnou rečou z nemocnice

Milí poslucháči, drahí chorí, nemocničné prostredie, v ktorom žijú ľudia, je plné napätia a úzkosti. Odkiaľ sa berie táto úzkosť v nemocnici, kde je bolesť, choroba a utrpenie?

Jeden z pohľadov ukazuje, že všade vládne ticho a pokoj. V skutočnosti to nie je taký pokoj, aký vnímame v prírode, v kostole. Je to pokoj, v ktorom majú ľudia strach z choroby, vyšetrenia a nepríjemného zážitku, z toho, že musí byť odhalené ich súkromie. Preto hovorím o napätí a úzkosti.

Chcem spomenúť príbeh mladého človeka, ktorý žil plným životom až do času, keď sa nevládal pohnúť a pripravoval sa na odchod z tohto sveta do večnosti. Vysvetlím, prečo hovorím o živote naplnenom. Začalo sa to na základnej škole. Bol dobrým žiakom- až nadpriemerným. Učil sa dobre, mal jednotky zo všetkých predmetov a preto bol obľúbený medzi učiteľmi a spolužiakmi. Šťastný človek. Ukončil strednú školu i dve vysoké školy, dokonca postupoval v práci tak, že predbehol všetkých svojich kolegov v šikovnosti a zručnosti, aj v športovom záporení. Do tohto sa zamiešalo nešťastie, ktoré ho poznačilo na celý budúci život. Hovorím o nešťastí, ale on to tak nevnímal, bol a ostal tým šťastným človekom.

Jedného dňa keď sa vracal z práce domov, spomalil, lebo bolo pekné počasie a chcel to využiť. Nikdy predtým si to nevšimol. Vždy sa ponáhlal, aby mohol byť výkonnejší. Len teraz si všimol, ako šumí vietor na rušnej ulici a počul hlasy ľudí znejúce ako milé spoločenstvo. Rozhodol sa začať ich počúvať nielen dnes, ale nájsť si čas na takéto chvíle aj v iné dni. Popri počúvaní týchto zvukov sa zmenilo počasie na vietor a dážď- premokol až tak, že večer keď prišiel domov, nevedel sa zohriať, ba ani ráno. Musel vyhľadať lekára s tým, že lekár urobí nejaký konkrétny výkon, predpíše lieky a on bude zdravý, aby mohol ďalej pracovať. Ale choroba neprestávala a musel vyhľadať ďalšieho odborníka. Vstúpil opäť do nemocnice, do toho zdanlivého pokoja, v ktorom je napätie a úzkosť. Zažíval to na vlastnej koži. Najskôr čakal v čakárni na lekára, ktorý by mu mal vysvetliť prečo je chorý a prečo choroba neustupuje. Počas dlhého čakania počúval hlasy chorých ľudí: čo všetko by ho mohlo ešte bolieť a čo by mal podstúpiť. Má nádej, že lekár mu všetko vysvetlí a pôjde domov s novými liekmi a bude zdravý. Dlhým čakaním spoznáva toto napätie a úzkosť. Napokon príde čas vstúpiť do ambulancie a už ani nevie, čo má povedať. Rozpráva lekár a posielala ho na rozličné vyšetrenia. Po dlhých týždňoch zistil, že skončil svoj

aktívny život, lebo už nevládal chodiť po vlastných nohách, museli ho vozit' na invalidnom vozíku. Oznámili mu rozsudok. Aký? Lekársky, životný, súdny...? Postupujúca ochabnutosť svalov. To znamená: už nikdy nebude môcť športovať, behať, plávať a robiť svoje obľúbené činnosti, ani podávať skvelé výkony. Na celý život odkázaný na iných ľuďoch, nič nebude môcť urobiť sám. On, ktorý všetko dokázal, od ktorého všetci niečo potrebovali a teraz on potrebuje druhých. Nahneval sa na celý svet, s nikým sa nebavil, stratil prácu, lebo ho prepustili, nikto ho nepotrebuje. Prestal užívať lieky. A tu prišiel obrat.

Ošetrujúca osoba si pred ním rázne zastala a hovorí: *„Bud' budete jesť lieky alebo zrušte zmluvu s lekárom, ošetrujúcimi a nechajte sa odviesť do lesa, kde umriete bez pomoci. Len neviem či sa niekto nájde na túto prácu.“*

To bol zásah do centra jeho myslenia. Zobral liek a začal cvičiť. Neboli to cviky na zlepšenie pohyblivosti, ale také, aby sa mohol udržať v nádeji. Práve táto nádej spôsobila spomínaný obrat. Začal prosiť a stal sa pokorným. Začal vnímať svet z vozíka. Základné životné potreby sa učil robiť nie podľa toho, ako mal čas a ako si to vyžadovala osobná potreba, ale podľa možností druhých ľudí. Tu by sa mohol tento príbeh skončiť, lebo sa zdá, že dotyčný muž sa naučil v živote správať.

Nebolo to také jednoduché, podobne, ako ani v skutočnom živote nie je nič jednoduché. Zrazu sa objavili závistlivci z jeho obdobia mladosti, ktorí mu chceli ukázať svoju nenávisť preto, že bol úspešnejší a oni neúspešní. Prišli, aby mu dokázali, že on závisí od nich. Prinášali mu nedokončené práce, ktoré oni údajne nemôžu robiť, lebo nie sú jasne stanovené ciele. On, ktorý je prepustený z práce, mal robiť prácu za druhých, aby oni dostali peniaze - bez podieľania sa na výkone. Ťažké mu bolo pochopiť to. Nevedel, čo urobiť. Trápil sa celé noci a dni, až pokým mu nepriniesla jeho ošetrovatel'ka knihu s nadpisom *Nový zákon*. O čom to bude? Začal čítať. Pýtal sa sám seba, kto je Ježiš, prečo robil dobro a prečo ho zavraždili. Odpovede neprichádzali, až pokým mu ako jediný človek, ktorý spájaj chorého so svetom, nezačala jeho ošetrovatel'ka vysvetľovať, o čom sa tam píše. Prišli k stati v Markovom evanjeliu o etiópskom šľachticovi - ako mu Filip, jeden z prvých diakonov Cirkvi, vysvetlil Písma. Táto podobnosť pripomenula nášmu mladému mužovi jeho terajší stav: nevedel, o čom číta a keď dostal vysvetlenie, rozhodol sa, že sa nechá pokrstiť. Prečo? Bol rozhodnutý pokračovať v tom čo začal, robiť. Predtým to robil sám, teraz vie, že to už sám nedokáže, ale s pomocou druhých ľudí. Začal cvičiť svoju myseľ a tak pomáhať druhým ľuďom - myšlienkami a nápadmi, aby vracal tým, ktorí mu pomáhajú. Od tej chvíle sa nepozeral na to, čo dostane za svoju prácu, ale nato, komu môže

pomôcť. Stal sa opäť tým istým výkonným a úspešným človekom, ale nie preto, že chcel sám seba uprednostniť, byť lepší ako tí druhí, ale preto, že pochopil na základe Ježišovho posolstva, tajomstvo o svojich daroch. Dávať seba druhým, aby získal všetkých nie pre seba, ale pre konanie dobra. To je evanjeliové posolstvo, ktoré sa vyvinulo z jednoduchého príbehu o úspešnom človekovi, ktorý sa stal nie chorým, ale zdravým, lebo pochopil, že nie choré telo nás robí chorými, ale chorá duša.

Brat Richard Jombík OH, člen Hospitálskej rehole sv. Jána z Boha – Milosrdných bratov